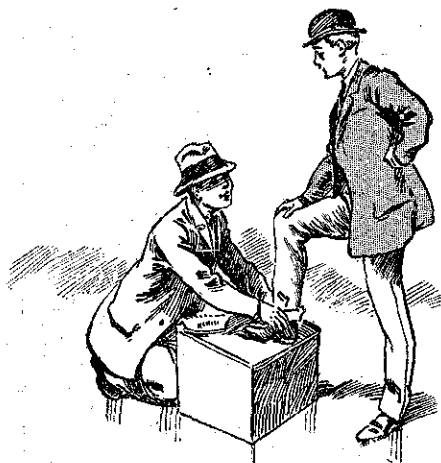

— Πώς ονομάζεται ;
 — Ευτύχιος Άγγιλας.
 — Δεν τον ξέρω.
 — Μήπως ξέρετε, τότε, τον κόμητα Ρουσόσκη ;
 — Ούτε αυτόν... Μά εσύ ποιόν γυρεύεις ; τον Άγγιλας ή τον Ρουσόσκη ;
 — Το ίδιο είναι. Ποτε παίρνει το

«Πόσα κερδίζεις την ημέρα ;» (Σελ. 215 στ. α.)

ένα όνομα, ποτε το άλλο...
 Ο κ. Γραμματέας εκύτταξε τον Έρρικό επάνω από τα γυαλιά του και τον ρώτησε με μοχθηρία :
 — Πώς ; Ο συγγενής σου αυτός είναι λοιπόν κακούργος ;
 — Πιθανόν.
 — Τότε, παιδί μου, άττημα σ' έστειλαν εδώ. Καλλίτερα θάκανες να ποταθής στην Άστουνομία.
 — Και τί θα μου κάμη ή Άστουνομία ;
 — Μά... τίποτα ! Η Άστουνομία δεν θα σκοτισθής βέβαια για ένα παιδί. Και με την κατηγορηματική αυτή δήλωσι, ο κ. Γραμματέας έσηκώθη, για να δείξη στον Έρρικό, ότι ήταν καιρός να τον αφήσει στην ήτυχία του. Ο άνθρωπος ένομιζε, ότι είχε κάμη δλον του το καθήκον, που έχασε ένα τέταρτο της ώρας για νακούση της άκήτης του μικρού αγνώστου Γάλλου.
 Άλλά ο φίλος μας δεν έννοούτε να φύγη έτσι. Είχε στα χέρια του κάποιον που μιλούσε γαλλικά και, όσον ήπρωθυμος κι' αν ήταν, δεν θα τον άφρινε, χωρίς να του πάρη της πληροφορίας που του έχρειάζοντο.
 — Σας παρακαλώ, κύριε, τον ξαναρώτητε. Αφού, όπως φαίνεται, θάρρήσω να βρω αυτόν τον συγγενή, μπορείτε να μου πείτε αν είναι δυνατό να βρω έργασία σε κανένα κατάστημα, σε κανένα θέατρο, για να θγαζώ το ψυμί μου ;
 Ο κ. Γραμματέας εξέσπασε.
 — Όρίστε : κατάσταση ! έρώναζε. Να τί μας στέλνει τώρα ή Γαλλία : μαρά παιδιά, χωρίς έπαγγελμα και

χωρίς πόρο ζωής. Για να είμαστε υποχρεωμένοι έμεις, να τα γυρίζωμε πίσω αναυλα !
 Ο Έρρικός κατάλαβε επιτέλους ότι δεν θαβγαζε τίποτε απ' αυτόν τον γρινιάρη, τον κακότροπο, και, χωρίς να έπιμείνη περισσότερο, τον έχαιρέτητε και βγήκε.
 Άλλά τήτσιγμή που κατέβηκε τή σκάλα, για να φύγη, άκουσε πάλι την αντιπαθητική φωνή του κ. Γραμματέως, που του έρώναζε από πάνω :
 — Έ, μικρέ !.. θέλεις να σου πω πως μπορείς να βγάζεις το ψυμί σου εδώ ; Γίνου λούστρος !
 Και ξανάκλεισε την πόρτα με βρόντο.
 Ο Έρρικός στάθηκε μιά στιγμή άναποφασιστός, στη σκάλα. Του ήλθε να θυμώθη, να κρίσει τον αυθάδη έλευνον υπάλληλο, που όχι μόνον του άρνιόθηκε κάθε βοήθεια, αλλά και τον έπροσβαλε με την είρωνική του συμβουλή. Πάλι όμως κρατίθηκε, δεν έβγαλε μιλιά, κι' έφυγε κατακοκκινός από αγανάκτησι και, ως τ' όμολογήσωμε, έτοιμος να κλάψη.
 Επληγαινε σιγά, προσπαθών να προσανατολισθής, για να γυρίτη στο ξενοδοχείο του, όταν μπήκε σ' ένα δρομο πολυάνθρωπο, αλλά πολύ στενό, όπου δεν κυκλοφορούσαν ούτε αμάξια, ούτε αυτοκίνητα. Μονον πεζοί, που άνεθοκατέβαιναν και χαιρειτουόνταν, κυρίες που σπυματούσαν ετης βιτρίνες των μαγαζιών και παιδια που πουλούσαν έφημερίδες.
 Ήταν ή οδός Ουβίντος, ή πιο παληά, αλλά και ή πιο άριστοκρατική του Ριου, όπου μπορεί κανείς να σπουδάση τα ήθη των πλουσίων πρωτεύουσάνων. Ο μικρος μας φίλος, μ' όλη του την άμηχανία, διατεκέδαζε με το θέαμα του κομψού αυτού βραζιλιανού περιπάτου. «Όλα ήταν νέα γι' αυτόν κι' όλα τα εκύτταζε με προσοχή». Άλλά τή μεγαλύτερη έντύπωσι του έκαμαν οι πολυπληθείς μικροί άραπάδες, παιδια της ήλικίας του, που επτέκοντο εκεί, κάθε δέκα βήματα, στα πεζοδρομια, απέξω από τα κερενεύα, μ' ένα τενεκεδένιο κουτι μπροστά τους και με βοούρτσες στα χέρια, και περιέμεναν πελάτες που δεν τους έλειπαν. Γιατί λίγους άνθρωποι περνούσαν από εκεί χωρίς να γυαλίσουν τα παπούτσια τους.
 Η άφρονία αυτή των λούστρων θυμισε στον μικρό Δαλλινύ τή συμβουλή που του έφριζε από τή σκάλα ή αντιπαθητικός γραμματέας του Προξενείου. Συγχρονως θυμώθηκε και κάποιος συνομιλία, που είχε κάμη στο Παρίσι, στη σχολή του Καντινιώ, μ' ένα νέο ήθο-

ποίο, που είχε συνοδεύσει τήν Σάρα Μπερνάρ στην τελευταία της περιόδου.
 — Στη Βραζιλία, του είχε πη αυτός, και στα ξενοδοχεία και στα σπίτια άκόμη, το δυσκολότερο είναι να γυαλίσες τα παπούτσια σου. Οι υπηρέται νομίζουν ότι ξεπέρτουν, ότι άτιμίζονται αν κάμουν αυτή τή δουλιά, που τήν κάνουν μετά στους δρόμους οι λούστροι.
 Έτυχετίτε αυτή τήν όμιλία με τή συμβουλή του γραμματέως και συλλογίστηκε : Μήπως δεν μου το είπε για να με κοροϊδέψη ; Μήπως ο γρινιάρης εκείνος μου έδωτε πράγματι μια καλή συμβουλή ;
 Για να έχη ήτυχη τή συνείδησή του, ο Έρρικός κηθησε σ' ένα πέτρινο σκαλι, δίπλα σ' ένα μικρό λούστρο, κάμημιά δέκα πενταρία χρονών, και σχεδόν μιά ώρα παρηκολούθητε τήν έργασία του.
 Λοιπον, σ' αυτό το μικρό διάστημα, περισσότεροι από είκοσι κύριοι έμπιστευόθηκαν τα παπούτσια τους στο παιδί, που απ' αυτή τή δουλιά έμάζεψε ένα σωρό λεπτά, σε χαρτί και σε νομίσματα άτημένα.
 — Διάβολε ! συλλογίστηκε ο Έρρικός, μα ώριπμένως είναι ένα καλό έπάγγελμα. Κι' αφού είναι άνογη να διαλέξω ένα, αυτό δεν με δυσαρεστεί καθόλου. Για, να ιδούμε !
 Επληγαιτε τότε τον μικρό λούστρο και, όπως είχε ιδη και κάμουν οι άλλοι, επάτησε κι' αυτός το ένα του παιδι επάνω στο κουτί του.
 Άμέτως το παιδί άρπαζε τής βοούρτσες κι' άρχισε να ξεσκονίζει το πα-

«Τέλειψε βερνίκι μ' ένα πινέλο...» (Σελ. 215, στ. α.)

πούτσι, για να το βερνικώση. Ο Έρρικός τότε έδοκίμασε να μιλήση στον λούστρο γαλλικά και προς μεγάλη του έκληξη, τον άκουσε να του απαντά στη γλώσσά του. Ήταν Ιταλός και ήξερε λίγα «γαλλικούλια». Έτσι τα δύο παιδια άρχισαν τή συνομιλία.

— Πόσα τήν ημέρα κερδίζεις έσύ με τής βοούττσες σου ;
 — Αυτό έξαρτάται, κύριε. Τής Κυριακής, τής γιορτής, προπάντων όταν πιάνη βροχή, μαζεύω και δεκαπέντε, και είκοσι χιλιάδες ρέις !
 — Νά τα μας ! έρώναζε ο Έρρικός. Τριάντα φράγκα τήν ημέρα !... ο κ. γραμματέας έχει δίκιο. Δεν χωρά πια διτταγμός !
 * * *
 Αφού έτελείωτε ή έργασία και τα δύο παπούτσια του Έρρικού έγειναν σαν καθρέπτες, ο μικρός Ιταλός στάθηκε, περιέμενον να πληρωθής.
 Ο μικρός ήθοποιός είχε βγάλη από τήν τρέπη του μιά χούφτα νομίσματα του τόπου, που τα είχε προμηθευθής από το ξενοδοχείο, και ρώτητε ξαρνικά :
 — Να σου πω, παιδί μου... μου πουλάς το κουτί σου και τής βοούττσες σου ;
 Ο λούστρος τον κύτταζε έκπληκτος. Τότε ο Έρρικός του έβαλε στο χέρι του τα λεπτά και του είπε :
 — Άτσι έ μου τα και φύγε !
 Αυτή τή φορά, ο μικρός Ιταλός κατάλαβε. Και ευχαριστημένος για τήν καλή «δουλιέα», άφρισε το κουτί του με τής βοούρτσες και με τα βερνίκια, κι' έφυγε τρέγων με τα λεπτά.
 Ο Έρρικός έμεινε μόνος με τα ερώδια του νέου του επαγγέλματος. Φαίνεται, ότι ή θέσις εκείνη ήταν καλή, γιατί, ενθ' ο μικρός μας φίλος έτυλλογίζετο άκόμη τήν έργασία που θα έκανε, είδε μπροστά του ένα χονδρό κύριο, μελαφό, με δακτυλίδια σ' όλα του τα δάκτυλα, με ρεδιγκιτά της ώρας και με τήν ψηλοκαπελαδόουρα των καλών Βραζιλιανών. Ο κύριος αυτός επάτητε το κουτί. Έτελείωτε ! ο Έρρικός έπρεπε να του γυαλίση τα παπούτσια.
 Έ, δέν ήταν και κανένα δύσκολο πράγμα ! Τέλειψε ποώτα βερνίκι μ' ένα πινέλο. έπειτα τάτοψε με τής βοούρτσες, τα γυαλίτε κατότιν με το βελούδο, όπως είχε ιδη τον προκάτοχό του να τα κάνη όλ' αυτά, και τελοπόντων ευχαρίστητε τόσο καλά τον πελάτη του, ώστε αυτός, με άγαθό χαμόγελο, του έβαλε στο χέρι ένα χαρτονόμισμα, που άξίζει ένα φράγκα.
 Του έδωτε θάρρος ή πρώτη αυτή επίτυχη κι' επτόθηκε στη θέσι του να περιέμενέ πελάτες.
 Ήλθαν άρτονος. Ήταν ή ώρα που έκλειναν τα γυαυεία ο δρόμος έμαυόυζεν από το πλήθος και δεν περνούσαν δέκα λεπτά χωρίς να παρουσιασθής κι' ένας Βραζιλιανός μπροστά στο κασελάκι του Έρρικού. Και κυρίες άκόμη επτέκοντο κι' έφριε αν αν τα παπούτσια τους στο δρόμο. Ο Έρρικός ξεσκόνιτε, έτριψε, γυαλίτε ως τήν ώρα του φαγητού. Έκαμε βέβαια και μερικά λάθη.

Έβαλε έξαρνα μαύρο βερνίκι σε παπούτσια κίτρινα και πήγε να βρή το μελάω του με τον δυστυχισμένο πελάτη. Γενικώς όμως, ή έργασία, για πρώτη φορά μάλιστα, πήγε πολύ καλά. Και άμα είδε ότι το πλήθος άραιώτε, ότι οι διαβάτες έγειναν σπάνιοι, ο μικρός ήθοποιός μάζεψε τα πράγματά του, φορτώθηκε το κασελάκι του και ξεκίνητε να γυρίτη στο ξενοδοχείο. Ήταν κατακουρασμένος από το γυαλίμα, αλλά και χαρούμενος. Η πρώτη ημέρα της έοργασίας του έδωτε περισσότερα από έξη χιλιάδες ρέις. Τώρα ήταν ήτυχος. Βρήκε πόρο ζωής.
 Ο γραμματέας του Γαλλικού Προξενείου μπορεί να ήταν κακότροπος άνθρωπος, έδινα όμως πρώτης τάξεως συμβουλές.
 (Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
 ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΪ
Η ΟΧΛΟΚΡΑΤΙΑ
 Αγαπητοί μου,
 ΙΔΑ κ' έβώ στο θέατρο της Μαρίας Κοτοπούλητ' η «Οχλοκρατία». Και θα σάς μιλήσω λίγο γι' αυτή, επειδή είναι από τα σπάνια εκείνα έργα, — σπάνια για τήθηναικά θέατρα, — που μπορεί να τα βλέπη και η νεολαία. Η «Οχλοκρατία» μάλιστα είναι ένα ιστορικό δράμα, που ενθ' διατεκέδαζε τον θεατή, τον διάτκει συγχρόνως και πολλά που δεν τα ξέρετε, γιατί είναι πράγματα από τήν πιο πρότρατη ιστορία, τήν πολυάνεώτερη, που δεν διδάτκεται άκόμη στα σχολεία. Τα ιστορικά αυτά γεγονότα, οι πιο γέροιοι τα είδαν με τα μάτια τους. Οι άλλοι δεν έχουν παρά μάλις κάποια ιδέα. Έγώ έξαρνα, όμολογώ, δεν ήξερα, ότι στις Αθήνας τον Ιανουάριο του 1878, συνέθηταν τόσο έκτακτα, περίεργα, ώραζα και τυχηνητικά πράγματα. Και τα έμαθα από τήν «Οχλοκρατία» του κ. Γ. Άσπρέα.
 Τήν εποχή εκείνη, ή Ρωσία πολεμούσε με τήν Τουρκία και προπαθούσε να περιλέξη σ' αυτό τον πόλεμο και τήν Ελλάδα. Είχε μάλιστα πτείλη έδώ στις Αθήνας και μιά ώραζα κι' έξυπνη γυναίκα, τήν κόμηττα Δανεικίολτ, που με μεγάλη επιτηδειότητα έβαζε παντού φωτιά. Ο λαός, ποάγματι, ήθελε τον πόλεμο πολύ. Ένομιζε πως το σύμζερο της Ελλάδος ήταν να πολεμήτε στο πλευρό της Ρωσίας και να επωφεληθής από τήν εύκαιρία για να μεγα-

λώτη. Ο Βασιλεύς Γεώργιος όμως, καθώς και οι πολιτικοί μας, δεν ευόιτταν σ' αυτό κανένα συμφέρον. Είχε σχηματισθής μιά Οικουμενική Κυβέσηντις από τους άογηγούς όλων των κομμάτων, τον Κομμουνδοούρο, τον Δεληγιώργη, τον Δεληγιάννη, τον Τσικούπη, τον Ζαίμη και τον συνταγματάοχη Ζυμβοακάνη. Όλους αυτούς τους σοονίμους ανθρώπους και καλούς πατριώτες, ο λαός, έπειδή δεν εκχούτταν άμέως τον πόλεμο, τους έδουξε ποωδότες και πουλημένους. Και μιά μέρα σηκώθηκε κι' έσπατε τα τζάμια των ύπουογών. Η Άστυνομία προπαθήτε να διαλύτη το πλήθος, έγειναν συγκρούσεις, πκωθήθηκαν άνθρωποι και τότε ο λαός έεθιόθη περιττώτερος. Η «Οχλοκρατία» ένινδένους να κατανήτη στάσις. Τή νύκτα, ο λαός έεθατε ως το παλότι. Και ή φρουρά έτοιμάτθηκε να πυροβολήτη.
 Άλλά τότε φάνηκε όλη ή δύνησις, και ή καλωτύνη, και ή μεγαλοφυγία του άειμνήστου Βασιλέως Γεωργίου. Με κανένα τρόπο δεν επέτρέψε να μεταγειοισθών όπλα εναντίον του λαού. Άτεναντίας, δέθηθηκε μιά τοιμελή έπιτοσή, και ή όχλοκρατία έτελείωσε. Και ποίος άλλος, νομίζετε, στο Παλότι δεν ήθελε να κακομεταγειοισθών το λαό και πήγε να πασακαλέτη γι' αυτό τον Βασιλέα ; Ο σημερινός λαοσυτός μας Βασιλεύς Κωσταντίνος, ένα γαιτωμένο παιδίκι δέκα έτών, που άγουπνουτε άνήτυγο ως εκείνη τήν ώρα και βόηκε τούτο να μη στο βασιλικό γοαυείο του Πατέρα Του και με θάρρος, με σταθερότητα, να διατυπώση τήν ευγενική άξίωσή Του :
 — Δεν θέλω να κτυήτουν τον λαό !.
 Έγώ άγαπώ τον λαό !.
 Το δούμα, βλέπετε, είναι πολύ ένδιαφέρον. Τα ιστορικά του πρώταπα παρουσιάζονται όπως ήταν τότε. Ο Βασιλεύς Γεώργιος, νέος άκόμη τοιόντα έτών, με όλη του τήν εύμορσία και τήν άγλη, — και ο ήθοποιός κ. Ε. Φιλίππιδης τον μιμείται πιπτότατα. — Ο Κομμουνδοούρος, ο γηραιότερος από τους τότε πολιτικούς, και οι νεώτεροι του, ο Δεληγιώργη, ο Δεληγιάννης, ο Τσικούπης. Άλλά κανένας ή έμωόνιτε δεν ποακαλεί τον ένθουσιασμό που συλλογνίζε όλο το θέατρο, τή στιγμή που έμωανίζεταί ο μικρός Διάδοχος, τ' ώραίο Παιδίκι με τα ναυικά. Άρτονος και τότε, που ένέπνευε, σαν Διάδοχος, τής καλλίτερος, τής Ιεωότερος έθνικές έλπιδες, άκόμη πιο λαοσυτός τώρα που τής ποαγματοποιεί, σαν Σεοατηλάτης Βασιλεύς, με το νικηρόο πασί του.
 Η «Οχλοκρατία» είναι από τα έογα που μτσοίτε να ιδήτε όλοι : Σεμνό, ώραίο, διδάκτικόν.
 Σας άπολόομαι
 ΦΑΙΔΩΝ

«Στόν κορμό ενός δένδρου, με τὰ χέρια δεμένα πίσω...»

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΟΔΗΓΟΣ

[Πολυμυθόν Διήγημα]

Τὰ χαράγματα, ὁ Φρίτς Μάγερ εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ σπίτι καί, μὲ τὸ τουφέκι στὸν ὦμο, εἶχε πάρῃ τὸ δρόμο τοῦ Δάσους. Φεύγωντας, εἶχε φιλήσῃ τρυφερὰ τὸ μονάκριβο παιδί του καὶ τοῦ εἶχεν ἐξηγήσῃ τὴν αἰτία τῆς πρωϊνῆς του ἐξόδου.

— Μ' ἐπληροφόρησαν, τοῦ εἶχε πῆ, ἐπὶ ἓνα γαλλικὸ ἀπόσπασμα πρόκειται νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Σαβέρην καὶ ὅτι χρειάζεται ἓνα καλὸ ὁδηγὸ γιὰ νὰ τὸ περάσῃ ἀπὸ τὰ χωράφια, μακρὰ ἀπὸ τὰ χωριά ποῦ κατέχει ὁ ἐχθρός. Προτερέθηκα ἐγώ. Σαφίνο λοιπὸν μόνο στὸ σπίτι καὶ σοῦ συνιστῶ προπάντων νὰ μὴ φανερώσῃς σὲ κανένα τὸν σκοπὸ τῆς ἀπουσίας μου. Ὁ παραμικρὸς λόγος ἀν σοῦ ἔφυγε, θὰ εἶχε συνέπειες φοβερές.

— Ἦσυχασε, πατέρα, εἶχεν ἀποκριθῆ μὲ ὑπερφάνεια ὁ ἔφηβος.

Καὶ ὁ Φρίτς Μάγερ εἶχεν ἀπομακρυνθῆ χωρὶς ἀνησυχία.

Ἀπὸ τὸ κατώφλι τῆς θύρας, τὸ παιδί εἶχε παρακολουθήσῃ μὲ τὰ μάτια τὸν πατέρα του ὡς ποῦ χάθηκε ἔπειτα μπῆκε εἰς τὸ σπίτι καί, γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὴν ὦρα του, ἄρχισε νὰ ρίχνῃ εἰς τὸ σημάδι μὲ ἓνα ψεύτικο τουφεκί ποῦ τοῦ εἶχαν χαρίσῃ. Τὸ παιδί αὐτὸ ἦταν πολὺ γνωστὸ εἰς τὸν τόπο γιὰ τὸν ζωηρὸ χαρακτῆρά του, τὴν καυστικὴν του ἐξυπνάδα καὶ τὴν ἀκράτητῃ γλώσσᾳ του.

Ἐσημάδευσεν μὲ προσηχί, ἔριχνεν μὲ σταθερότητα καὶ κάθε φορὰ ποῦ πετύχαινε τὸ σημάδι, ἐφώναζε μὲ χαρὰ :

— Ὡραϊά! ἂν ἦταν τώρα ἐκεῖ ἓνας ἐχθρός, θὰ τὸν σκότωνα!

Ἐγυμνάζετο ἔτσι μισὴ σχεδὸν ὥρα, ὅταν ἔξαρνα, στρατιῶται ἀπὸ τὸν ἐχθρικὸ στρατό, ἔκαμαν εἰσβολὴν στὸ μικρὸ του κτήπο.

Ἦταν Βαρσάρ. Ἐνας νεώτατος ἀνθυπολοχαγὸς τοὺς διοικούσε.

Χωρὶς νὰ ταραχθῆ, ὁ Κάρολος Μάγερ κατέβασεν τὸ τουφέκι του καὶ μὲ σταθερὴ φωνὴ τοὺς ἔκαμε αὐτὴ τὴν παρατήρησι :

— Μποροῦσατε νὰ κτυπήσετε. Δὲ μπαίνουν στὰ σπίτια τῶν ἀνθρώπων ἔμπας στὸ λαχανοπάζαρο. Τί ἀγαπᾶτε ;

Εἰμαι μόνος ἐδῶ καὶ δὲν ἔχω οὔτε κρέας, οὔτε κρασί. Ἄν ἤλθατε γιὰ νὰ φάτε...

— Παράξενος εἶσαι, φιλαράκο μου! ἀποκρίθηκε ὁ νέος ἀξιωματικός. Μάθε όμως, ὅτι δὲν ἔχομε ἀνάγκη οὔτε ἀπὸ τὰ μαθήματά σου, οὔτε ἀπὸ τὰ φαγητά σου. Γι' ἄλλο σκοπὸ ἐλάβαμε τὸ θάρρος νὰ διακόψουμε τὸ παιγνίδι σου. Ἀποκρίσου καθαρὰ καὶ γρήγορα ἔσ, ὅτι θὰ σὲ ρωτήσουμε καὶ θὰ ἴδῃς, ὅτι θὰ σὰφίσουμε ἡσυχῶ, νὰ ἐξακολουθήσῃς.

— Τί θὰ μὲ ρωτήσετε ;

— Ὡ, εἶνε ἀπλούστατο! ξέρω ὅτι ὁ πατέρας σου ἀνέλαθε νὰ ὁδηγήσῃ ἓνα ἐχθρικὸ ἀπόσπασμα. Θέλομε λοιπὸν νὰ μᾶς πῆς, ἀπὸ ποῖο μέρος θὰ τὸ περάσῃ.

— Ὅχι δά! ἐφώναξε σαρκαστικὰ ὁ μικρός. Φαντασθήκατε ὅτι ἐγώ, ὁ Κάρολος Μάγερ, θὰ προδώσω τοὺς δικούς μου; Νὰ τὸ βγάλετε ἀπὸ τὸ νοῦ σας. Κι' ἂν ἤλθατε μόνο γι' αὐτὸ, μπορεῖτε νὰ φύγετε ἀμέσως, γιὰ νὰ μὴ χάνετε ἀδίκῃ τὸν καιρὸ σας.

— Δὲν κάνεις καλὰ νὰ μιλήσῃς ἔτσι! ὑπέλαβεν ὁ ἀνθυπολοχαγός. Εἴμαστε βλέπετε πολλοί, καί...

— Δὲν σὰς φοβοῦμαι! ἀποκρίθηκε ὁ Κάρολος, σηκώνων τοὺς ὤμους.

— Ἄ, ἔτσι; δὲν μᾶς φοβάσαι;... Καλὰ λοιπόν! Ἀποκρίσου γρήγορα ἔσ, ὅτι σὲ ρώτησα, γιὰ νὰ μὴ διατάξω νὰ σὲ δέσουν σὴν τσουβάλι!

Οἱ στρατιῶται, θυμωμένοι, ἀγριεμένοι ἔστριβαν τὰ μουστάκια τους. Ὁ Κάρολος ἔκλεισε τὸ στόμα ἐπιδεικτικὰ.

— Λέγε μας ποῦ πῆγε ὁ πατέρας σου! ρώτησε πάλι ὁ ἀξιωματικός.

— Ὅπου ἤθελε, κύριε! ἀποκρίθηκε ὁ μικρός.

Τότε ὁ ἀξιωματικός ἔδωσε μιὰ διαταγὴ καὶ ἀμέσως τρεῖς πελώριοι στρατιῶται ἄρπαξαν τὸν Κάρολο κι' ἄρχισαν νὰ τὸν δένουν σφιχτὰ.

— Ὡ μιλήσῃς τώρα ;

— Ὅχι! ὄχι! ὄχι! ἐφώναξε μὲ λύσσα ὁ Κάρολος, ποῦ τὰ χέρια του, ἀπὸ τὸ σφιξιμο, εἶχαν γίνῃ μαῦρα.

— Πολὺ καλὰ. Ἄφοῦ δὲν μπορῶ νὰ μάθω τίποτα ἀπὸ σένα καὶ ἀφοῦ εἶσαι τόσο τρελός, ὥστε νὰ ἐπιμένῃς εἰς τὴν ἀσιωπή σου, θάποθάνῃς.

Καὶ ὁ ἀνθυπολοχαγός ἐφώναξε πάλι τοὺς ἀνδράς του, τοὺς παρέταξε εἰς γραμμὴ καὶ τοὺς διέταξε νὰ εἰσέλθουν

τὰ τουφέκια των, γιὰ νὰ πυροβολήσουν μὲ τὸ πρῶτο πρόσταγμα.

Ἀκουμπισμένους στὸν τοῖχο τοῦ σπιτιοῦ, ὁ μικρός ἐστέκετο ἴσως λιγάκι ὠχρός, ἀλλὰ μὲ μάτια ἀφοβα, σὲ μιὰ παράξενη προσήλωσι, κυττάζων τὰ τουφέκια ποῦ ἦταν γυρισμένα κατ' ἐπάνω του.

Ὁ ἀξιωματικός ἦταν ἐτοιμὸς νὰ δώτῃ τὸ πρόσταγμα, ὅταν ἔξαρνα ὁ Κάρολος ἐφώναξε :

(Ἔπετε τὸ τέλος) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΣΤΙΚΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ' (Τέλος)

— Ἐνας τρελλός, ἓνας θεοπάλαβος; τοὺς λέγει ὁ πρῶτος ξενοδόχος, τὸν ὁποῖον ἐρωτοῦν οἱ δύο φίλοι μας. Μάλιστα, τὸν εἶχα ἐδῶ πρὸ ὀλίγου καιροῦ, ἀλλὰ σηκώθηκε κ' ἔφυγε, χωρὶς νὰ μᾶς ἀφήσῃ τὴν διεύθυνσίν του. Μόνο ποῦ μ' ἐπλήρωσε, αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια. Δὲν ἔχω κανένα παράπονο ἐναντίον του, ἀλλὰ εἶχε τὴ λόξα γιὰ καλὰ.

— Καὶ δὲν ξέρετε καθόλου, ποῦ μπορεῖ νὰ πῆγε, ὅταν ἔφυγε ἀπὸ σὰς ; ἐπιμένει ὁ Μωρίς.

— Σὰς βεβαίῳ, ὄχι... Ἴσως εἰς τὸ Σ ἦ ψ ι δ...

— Ἄ! λέτε εἰς τὸ Σ ἦ ψ ι δ ;

— Πολὺ πιθανόν... Μεταξὺ μας σὰς λέω, ὅτι δὲν εἶχε πιά ὑπόληψιν ἐδῶ στὸ Ο ὕ ἐ π ι γ... καὶ προπάντων εἰς τὴν περιοχὴ τοῦ Τ ὸ σ υ ε ρ - Χ ἰ λ λ.

— Γιὰτὶ προπάντων ;

— Γιὰ τὴν παλὴν ἐκείνη ἱστορία, ποῦ ἴσως θὰ τὴν ἀκούσατε : τὴν πυρκαϊὰ τῆς ταβέρνας τοῦ Θωμά. Θέλουν νὰ ποῦν, ὅτι ὁ «καθηγητὴς» ἔβαλε φωτιά στὸ σπίτι. Ἐγὼ βέβαια δὲν τὸ πιστεύω... εἶνε ὅμως ἀλήθεια, ὅτι ἅμα πηλὴ ἓνα ποτήρι παραπάνω, δὲν ξέρετε τί κάνει. Ἐπειτα εἶνε καὶ μιὰ ἱστορία ἐπιστολῶν, ποῦ σχετίζεται μὲ τὴν πυρκαϊὰ. Ἐγὼ δὲν τὴν ξέρω καλὰ ἀλλὰ ἓνας φίλος μου, ποῦ τὴν ἀκουσε ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν «καθηγητὴ», τὴν ξέρεε στὰ δάχτυλα...

Σωτὸ μυθιστόρημα, μοῦ εἶπε. Φαίνεται, ὅτι ὁ «καθηγητὴς» ἔμαθε ἓνα φοβερὸ οἰκογενειακὸ μυστικὸν τρεῖς ἡμέρες ζητοῦσε τὸ ἐνδιαφερόμενον πρόσωπο, ἓνα νέο, νομίζω, γιὰ νὰ τὸν φανερώτῃ. Τελος πάντων τὸν βρῆκε. Ἀλλὰ ἔτυχεν νὰ εἶνε τόσο πολὺ μεθυσμένος, ὥστε οὔτε νὰ τοῦ πῆ μπόρεσε, οὔτε νὰ τοῦ δώτῃ τίποτε. Ἐτσι χάλασε τὴ δουλειὰ καὶ πολλοὶ ἀνθρώποι. καθὼς εἶπε στὸ φίλο μου, λυπήθηκα ἐξ αἰτίας του.

Ὅμως, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ὁ κακόμενος δὲν ἐξανέβαλε ο ὕ ἰ σ κ υ στὸ στόμα του. Ἐγένετο ἐγκρατὴς ἄνθρωπος κι' ὅσοι τὸν εἶδαν ἀπὸ τότε, ἐθαύμασαν τὴ γνῶσίν του καὶ τὴν ἐξυπνάδα του.

Ὁ Οὐίλλιαμ Χόλκερ καὶ ὁ Μωρίς ἀκουσαν μὲ μεγάλην προσοχὴν αὐτὴν διήγησιν. Ἐπαρρησιασμένως ὁ Ἀμερικανὸς ἔκαμε νὰ διακόψῃ τὸν ξενοδόχον, διὰ νὰ τὸν ζητήσῃ τὴν διεύθυνσιν τοῦ φίλου τοῦ Μωρίς ὅμως τῶ ἔνευεν νὰ ἀσιωπήσῃ, κρίνων, ὅτι δὲν συνέφερε νὰ δείξουν ὅτι τοὺς ἐνδιέφερε τόσο πολὺ ἡ ἱστορία τοῦ «καθηγητοῦ».

— Ναι, εἶπε ὑπερὰ ὁ πρῶτος ντέτεκτιβ μὲ ὕψος μᾶλλον ἀδιάφορον αὐτὰ θὰ εἶνε περίεργα εἶνε ὅμως καὶ ἀληθινά; Ὁ φίλος σας μπορεῖ νὰ ἐξηγήσῃ τὴν φαντασία καὶ νὰ τὰ μεγαλοποιή...

— Ὅχι, ὄχι! ἐφώναξε ὁ ξενοδόχος ὁ φίλος μου εἶνε ἄνθρωπος ποῦ τάχει τετρακόσια. Δὲν λέει ποτε ὑπερβολές. Κι' ἂν δὲν μὲ πιστεύετε, πηγαίνετε νὰ τὸν βρῆτε. Κατοικεῖ εἰς τὴν λεωφόρον Σ ἦ δ λ ε ὦ, ἀριθμὸς 7. Περᾶσατε καμμιά μέρα. Δὲν εἶνε εἰς τὴν ἄκρην τοῦ κόσμου. Πίσω ἀπὸ τὸ Κρυστάλλινο Παλάτι.

Καὶ χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ τὸ βλέμμα ποῦ ἀντήλλαξαν ὁ Μωρίς καὶ ὁ Χόλκερ, ὁ ξενοδόχος ἐξηκολούθησε :

— Ὁ φίλος μου ἔχει ἐκεῖ ἓνα μικρὸ μπαρ ποῦ ὀνομάζεται «Ὁ κόκκινος γαϊδάρος». Δὲν εἶνε ἀδύνατο νὰ βρῆτε ἐκεῖ καὶ τὸν ἴδιον τὸν «καθηγητὴ» νὰ πίνῃ κανένα φλυτζάνι τσάι... Ἐγὼ, ξέρετε, δὲν εἶμαι φλύαρος. Ἄν μ' ἐρωτοῦσατε μόνον γιὰ τὸν «καθηγητὴ», δὲν θὰ σὰς ἔδινα ὅλες αὐτὲς τῆς πληροφρορίας. Ἄφοῦ ὅμως θέλετε νὰ μιλήσετε μὲ τὸ φίλο μου γιὰ τὴν ἱστορίαν τῶν ἐπιστολῶν, τὸ πρᾶγμα ἀλλάζει...

— Φυσικά, εἶπε ὁ Μωρίς, εἶνε ἀπὸ ἀπλὴ περιέργεια. Χαίρετε, κύριε, καὶ σὰς εὐχαριστοῦμε πολὺ.

Μετὰ δύο λεπτὰ, ὁ Οὐίλλιαμ Χόλκερ καὶ ὁ γαμβρός του ἐπῆραν ἓν αὐτοκίνητον, διὰ νὰ ὑπάγουν εἰς τὴν λεωφόρον Σ ἦ δ λ ε ὦ.

Ἐν τῷ μεταξύ, εἰς τὸ Βασιλικὸν Ξενοδοχεῖον, οἱ φίλοι των ἀνησυχούν ὀλοπὸν περισσότερο. Ἡ ὥρα τοῦ γεύματος ἐπέρασε, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἐσυλλογίσθη νὰ καθῆσθαι ἐπὶ τραπεζί. Ἡ κυρία Χόλκερ, ὁ μαρκησιός, ὁ κ. Βωτιέ φοβοῦνται πολὺ μὴπως ὁ Μωρίς Ζιλλάρ καὶ ὁ Ἀμερικανὸς ἔπασαν ὄμμα καμμιάς νέας σκευωρίας δὲν δεικνύουν ὅμως τοὺς φόβους των εἰς τὴν Νέλλην.

Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ δυστυχὴς κρύπτει τὴν αγωνίαν της καὶ καταβάλλει ὑπερανθρώπους προσπάθειας διὰ νὰ φαίνεται ἡσυχῇ, μολοντί, ἀπὸ μέσα της, φαντάζεται τὰ τρομερότερα διὰ τὸν ἀγαπημένον της μνηστήρα.

Μόνῃ ἡ Κολέττα ἐξακολουθεῖ νὰ μὴν ἀντιλαμβάνεται τὴν γενικὴν ἀνησυχίαν καὶ κάθε φορὰν ποὺ ἀκούεται μᾶξιν νὰ σταματᾷ πρὸ τοῦ Ξενοδοχείου, φωνάζει εὐθὺς μὲς :

— Ἐφθασαν μὲ τὰ φῶνα τους!

Ἡ ὦρα παρέρχεται, εἶνε τρεῖς μετὰ τὸ μεσημέρι. Μὲ κόπον ἡ Νέλλη κρατεῖ τὰ δάκρυά της καὶ οὔτε τολμᾷ νὰ κτυπήσῃ πλέον ἀπὸ τὸ παράθυρον. Ὅλοισιωποῦν ἑναγωνίως. Ἀκόμη καὶ ἡ Κολέττα.

Ἐξαρνα ἡ θύρα ἀνοίγει καὶ ὁ Οὐίλλιαμ Χόλκερ, ἀκτινοβολῶν ἀπὸ χαρὰν, εἰσέρχεται ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν Μωρίς, καὶ ἀπὸ ἓν ἄλλο πρόσωπον, τὸ ὁποῖον φαίνεται ὀλίγον σατισμένον. — Ἠλθαμε καὶ μεῖς! φωνάζει ὁ ἑκατομμυριούχος. Ἐλπίζω νὰ μᾶς κρεμάσατε τὸ κουτάλι. Ἀλλὰ βλέπων, εἰς τὴν τραπεζαρίαν, τὸ τραπέζι στρωμένον, τοὺς μαλώνει :

— Πῶς ; δὲν ἐφάγατε ἀκόμη ; Μὰ δὲν ἐκάματε καλὰ. Ἐμεῖς ἐφάγαμε ἔξω, μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι δὲν θὰ μᾶς περιμένατε, ἀφοῦ ἀργήσαμε σχεδὸν δυὸ ὥρες. Μοῦ κακοφαίνεται πάρα πολὺ διὰ τὸν κ. Δερινύ... Συγγνώμην, ἀγαπητὴ μου φίλε. Ἀλλως τε ἔχω μιὰ καλὴ δικαιολογίαν, κὴ τὴν φορὰ, μιὰ περιφημὴ πρόφασι, ὅπως λέει κ' ἡ Κολέττα...

— Μὴν ἀγοράσατε τὸν ἀνδριάντα τοῦ Νέλσον, μπαμπά ; ἀστειεύεται ἡ ἀδελφὴ τῆς Νέλλης, ἀσπαζομένη τὸν πατέρα της. Δεῖξέ μιν τὰ φῶνά σου, μπαμπά.

— Ἀλήθεια, ἔκαμα σήμερα ἓνα καλὸ φῶνι! ἀποκρίνεται ὁ Ἀμερικανός, τρίβων τὰς χεῖρας, ὡς ἄνθρωπος εὐχαριστημένος διὰ τὴν ἐπιπλήξιν ποῦ εἰσιμάζεται νὰ κάμῃ.

— Τί δηλαδῆ ;

— Ρώτησε τὸν Μωρίς. Θὰ σὰς τὰ πῆ καλλίτερα. Μά... ποῦ ἔχω τὸ κεφάλι μου ; ἐξακολουθεῖ ὁ ἑκατομμυριούχος, στρεφόμενος πρὸς τὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος τὸν ἠκολούθει. Ἐλησημόνησα νὰ σὰς παρουσιάσω αὐτὸν τὸν τζέντλεμν. Ἡ γυναῖκά μου, ὁ κύριος Δερινύ, ὁ κύριος Βωτιέ, ἡ κόρης μου...

Κ' ἐνθ' ὁ ξένος ὑποκλίνεται, ὁ κ. Χόλκερ τὸν δεικνύει καὶ φωνάζει στεντορεῶς :

— Ὁ «καθηγητὴς»!

Μὲ ὀλίγα λόγια, ὁ Μωρίς διηγεῖται εἰς τὴν ὀμήγηρυν πῶς κατῶρθωσαν νὰ ἐπανεύρουν τὸν μόνον ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος εἰς τὸ Λονδίνον, τοῦ εἶχε κάμῃ καλόν.

— Ἐπὶ τὸ ἀπὸ σὰς, ἐννοεῖται! προσθέτει ὁ πρῶτος ντέτεκτιβ.

Μετὰ ἓνα μῆνα, ὁ Οὐίλλιαμ Χόλκερ καὶ ἡ οἰκογένειά του εὐρίσκονται εἰς τὸ Παρίσι καί, μετὰ τοῦ μαρκησιῦ Δερινύ καὶ τοῦ Μωρίς, παίρνουν τὸ τσάι των εἰς τὴν ταράτσαν τοῦ Καφέ ντε λα - Παί.

Ὁ «καθηγητὴς» τοὺς ἀκολουθεῖ πάντοτε. Ὁ Ἀμερικανὸς τῶ εἶχεν ἐμπιστευθῆ τὴν μόρφωσιν τῆς Κολέττας καὶ ὁ πρῶτος καθηγητὴς τῆς ἱστορίας, νηφάλιος πλέον, φρονιμώτατος καὶ ἀληθινὰ σορός, καταθέλλει τοὺς ἀκροατάς του μὲ τὴν διήγησιν διαφόρων ἱστορικῶν ἀνεκδότων.

Ἐξαρνα, ὁ καθηγητὴς διακόπτεται ἀπὸ τὴν ἰσχυρὰν κραυγὴν ἐνός ἐφημεριδοπόλου :

— Ὁ Ἀδιὰλλακτός!.. Πάρτε τὴν δευτέρα ἐκδοσὶν τοῦ Ἀδιὰλλάκτου!..

Ὁ Μωρίς ἀγοράζει ἓνα φύλλον, ὑγρὸν ἀκόμη ἀπὸ τυπογραφικὴν μελάνην καί, μόλις τὸ ξεδιπλώνει, βλέπει μὲ παχέες γράμματα τὰ ἑξῆς :

«Εἰς τὸ Λονδίνον ἀπηγγονίσθησαν σήμερον τὴν πρωίαν δύο κατάδικοι. Ὁ Σίμων, ὁ ἐπιλεγόμενος Σκυλοκέφαλος καὶ ὁ σύντροφός του Ράλφ, ὁ βασιλεὺς τῶν Μεταμορφωτῶν».

Π. ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΚΑΣΣΕΤΙΝΑΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

α) Μαγική Εἰκὼν

Ἐνας συγγενὴς τοῦ τοῦ γράφει, ὅτι πρόκειται νὰ ἔλθῃ. Τὸ γράμμα ὅμως καθυστέρησε καὶ ὁ συγγενὴς ἔφθασε συγχρόνως. Τὸν βλέπετε ;

α) Παιγνίον

Ἐστάνη ὑπὸ Ρίνας Λαχάνου

	NE				
	NH	ΣΟΣ	ΜΥ		
ΛΗ	ΒΡΟΣ	ΘΑ	ΜΝΟΣ	ΑΗ	
	IM	ΔΟΣ	ΤΙ		
	TE				

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ συλλαβαὶ αὐταί, ὥστε νὰποτελεσθῶν τὰ ὀνόματα πέντε νήσων τῆς Νέας Ἑλλάδος.

β) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάνη ὑπὸ τῆς Ἀδυναμίας τοῦ Βυζαντίου
T * l - q * * - i * t - v * ndr * d * , - d * m * n - ch * - p l * * r * *

Ἀύσεις τοῦ 25ου σόμμου

α') Ὁ ἄρρωστος σχηματίζεται εἰς τὸν λατινὸν καὶ εἰς τὸν πάγονα τοῦ γιατροῦ καὶ φαίνεται ἂν ἡ εἰκὼν ἀντιστραφῇ.— β') Στοιχόλογμη, Κοπεγχάγη, Ρώμη, Μαδρίτη, Χριστιανία.— γ') 1. Ἡ ἡμίονος. 2. Ἡ Θεσσαλονίκη.— δ.) Trop grande hâte est cause de retard.

στοις πόλιν δια τὸ ξεπάθωμα' ναί, ὁ κ. Ξενο- πούλος ἔγραψε μίαν μικρὰν κωμῶδιον, ἢ ὅποια θὰ πρωτοπαυθῆ εἰς τὸ 'Αρσάκειον' θὰ τὴν δη- σιεύσω' Ἀνδρέα Κοπριόπουλο (σὲ συγχώρω δια τοὺς λαμπροὺς βαθμοὺς;) Ἀγαθὸν Διάβο- λον (ἔστειλα) Κάμιαν (ἔστειλα συστημένη) Μανιατοπούδαν (ἔστειλα) Ἀλήτην (αἱ δια- φοραί, μί-μια, εἶνε μικραί' ὅλλ δλαί μαζί κά- μουν τὴν μεγάλην) Ἀντοκράτειραν τοῦ Βυ- ζαντίου (20 τὰ ἐφεστεινά καὶ 25 τὰ περυσινά) Σχολαστικὸν Φιλόσοφον (ἔλαβα, ἐχαριστῶ) Διάβολον Γιαννιώτην, Ἥρωα τῆς Ἐπανα- στάσεως, κτλ. κτλ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 15ου Διαγωνισμοῦ Ἀύστου Ἀπριλίου—Ιουλίου

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 25ης Ἰουλίου [Ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει ἡ δημοσίευσις ἐγκεκριμένων Ἀσκήσεων ὅλων τῶν συλλο- γῶν τοῦ 15του Διαγωνισμοῦ, ἢ ὅποια θὰ ἐξακολουθήσῃ καθ' ὅλην τὴν Β' ἑξαμηνίαν. Τάποτελέσματα τοῦ Ἀΐξαντος 153ου Δια- γωνισμοῦ, διὰ τὸς Ἀσκήσεις τῆς Α' ἑξα- μηνίας, θὰ δημοσιευθῶν προσεχῶς.]

337. Δεξιόγραφος

Κοντὰ σὲ μέλος σώματος Ἀπὸ γράμματ' ἂν κολλήσῃς Ἔνα νησί Ἑλληνικὸ Ἐξὸς θὰ σχηματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τριλλοῦ Κεφαλλονίτη

338. Συλλαβογράφος

Τρία γράμματα μόνχα Βάξω, λῦτα, στή γραμμῇ Καὶ σοῦ κάνω...—σαν τί τάχα;— Ἔνα φρούτο ὅλο ζουμί.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πλανήτιδος

339. Μεταγραμματισμὸς

Στῆς εἰκόνας ἐκεῖ πέρα Καίει νύχτα καὶ ἡμέρα Ἔνα γράμμα τοῦ ἀλλάξω Καὶ στὴν τσέπη μου τὸ βάξω.

Ἐστάλη ὑπὸ Στ. Γ. Μακρυμυγάλου

340. Κῶβος

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Ν' ἀντικατασταθῶν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμ- μάτων οὕτως, ὥστε γ' ἀναγινώσκεται εἰς τὸ ἄνω τετράγωνον: ἔμπροσθεν συναίσθημα, ὅπισθεν Ρωμαῖος Ἀντοκράτωρ, δεξιὰ μέσον καθαρισμοῦ, ἀριστερὰ σιδηροουργικὸν ἐργαλεῖον.

Ἐἰς τὸ κάτω τετράγωνον: ἔμπροσθεν ἐρπετόν, ἄνωθεν ὄνομα γράμματος, δεξιὰ πόλις τῆς Τουρ- κίας, ἀριστερὰ δημητριακόν.

Κατακορύφως, κατὰ σειρὰν: τροφή, ἐπίθετον, εἶδος ἐπιπίου, πτηνόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τουρκομερῆτη

341. Ἐπιγραφὴ

Η Α Σ Η Ε
Γ Σ Η Ρ Ο
Ω Μ Τ Τ Υ
Α Ο Ε Ο Ο
Ρ Χ Τ Ν Υ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς Ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀκτίως τοῦ Ἡλίου

342. Λογοπαίγιον

Τὶ κοινὸν μεταξὺ φεραῖ καὶ ἀράχνης;

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ θαλασσοπόδι τοῦ Στέλου

343—347. Μαγικὸν γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἐνὸς ἄλλου πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις.

Κώμη, Πέργος, Τάγος, Τήνος, Πόος.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Στενημαχιωτάκι

348. Διπλῆ Ἀκροστιχίς

Τ' ἀρχικά γράμματα τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν συνεργητὴν τῆς Διαπλάσεως, τὰ δὲ τρίτα νῆσον τῆς Ἑλλάδος.

1. Φωτίζει. 2. Ἀρχαία πόλις, πατρὶς ιστο- ρικοῦ. 3. Υἱὸς τοῦ Νῶε. 4. Κράτος τῆς Εὐ- ρωπῆς. 5. Μηχανὴ τῆς...τσέπης. 6. Πόλις Σερ- βική.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Τραγοῦδι τῆς Λευτεριάς

349. Ἑλλητισσύμφωνον

ε—αζο Ἐστάλη ὑπὸ Ἀναῖτου Κυκλάμου

350. Γρίφος

Θ Θ Θ

Πεσῶν, Κῶς, Θ Μ :: Θ

Θ Θ Θ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κωνσταντινίου Κανάρη

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τῶν φύλλον 13 καὶ 14.

145. Ἰσπανία (εἰς, Πάν, ἱα.)—146. Πη- λικον-πηλίκιον—147. Τῆνος-Ρῆνος.

148. Π Α Α 149. Πίστευε καὶ μὴ ἐθεύνα. (Ἡ ἀνά- γνωσις κατὰ στίχους, Α Σ Π Α Σ Ι Α ἐξ ἀριστερῶν)—150

Ρ Ρ Γ —154. Διὰ τοῦ Η: Α Τ Ο Ἡρα, Θῆρα, τμή, Σ Η Σ κήπος, γραμμῇ.—

155. Θνήσκε ὑπὲρ πατρίδος.—156. ΜΗΛΕΑ (Ἐρμῆς, Ἀθῆνα, Ἀπόλλων, Ἄρτεμις, Πάν.)

—157. Ἡ γλῶσσα μὴ προσηγέτω τοῦ νοῦ.—

158. Ἐξοχος εἶνε ἡ Σελίς Συνεργασίας Συν- δραμητῶν (ἐξ ὄχ-ως εἶνε εἰς ἐλ-σὺν ἔργα σία συν-δράμοι τόν).

159. Κλειομένης (κλαῖω, μένεις).—160. Μό- λυδος-μολυβδος.—161. Κρήτη-Κρήνη.

162

Λ Υ Ρ Α Ρ Υ Ε Η Ν Ο
Χ Κ Ο Α Τ Ν Ι Ν Ο
Σ Τ Η Σ Σ

163. ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ (ἔπος, λίπος, οἶδα, ἱπ- πος, Δανάδος, Αἶας, σέλας).—164—168. Διὰ τοῦ Ψ: ὕψος, ψῶρα, ψαλμός, γύψος, ψάλλω.

—169. ΡΟΔΑΝΟΣ (Ρέα, βόσ, Δίδυμοι, τριῖΑ, Ἰσμήνη, κάλαμος, Τίβερος).—170. Ἡ γλῶσσα πολλοῦ; εἰς ὄλεθρον ἤγαγε.—171. Τὸ μὲν κε- λεῖσαι γάδιον, τὸ δὲ ποιῆσαι χαλεπόν, (Τοῦ ἐν κελ-εφ σὲ—ρὰ δι' ὄν—τὸδ' ἐπὶ—εἰς ε χαλ ἐπ' ὄν.)

κατακορύφως, κατὰ σειρὰν: τροφή, ἐπίθετον, εἶδος ἐπιπίου, πτηνόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τουρκομερῆτη

Δαρυγγικῶν, Ὠτικῶν καὶ Ρινοφαρυγγικῶν νόσων

εἰδικὸς ἰατρός

Μ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ἐν Εὐρώπῃ σπουδάζας ἐπὶ πολλὰ ἔτη, δέχεται ἐν τῇ Κλινικῇ του ἀπὸ 10—12 π.μ. καὶ 4—6 μ.μ. Πλατεία Ὀμονοίας καὶ ὁδὸς Δώρου 8α

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ τοῦ τόμου τῆς Διαπλά- σεως τοῦ 1915, κόκκινα με χρυσοῦ γράμματα, δι' ὅσους θέλουν νὰ χρυσοδέσουν τὰ φυλλάδια τῶν εἰς τόμον, εἶνε ἡδὴ ΕΤΟΙΜΑ καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ καὶ ταχυ-δρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβαζόντας τὸ ἀντι- τῆμον, δραχμῆς 1,75.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[15'—130]

Ἀνταλλάσσω κάρτ-ποστάλ' Ἑλληνιστὶ καὶ Γαλ- λιστὶ. Ἀπάντησις ἀσφαλῆς. Διεύθυνσις: Σπυρίδωνα Ν. Καρυόσαν, Κέρκυρα.

[15'—131]

Κόση τῶν Κυμάτων καὶ Βοηλαογραφία Ἐλ- λην, δὲν ἠδυνήθη νὰ ἔθω ἀκόμη, ἐπεὶ εἶχον πολλοὺς διαγωνισμοὺς μὲλις τελειώσω τὰς ἐξετάσεις θὰ ἔθω ἀνυπερθέτως.—Πόθος τῆς Πατρίδος.

[15'—132]

Ἡ Ἑσπεράδα εὔχεται εἰς τὴν πολυαγαπῆ- μένην τῆς Ἄνναν Γ. Χρυσοσπᾶθη διὰ τὰ γενεθλῖά της κάθε δυνατὴ εὐτυχία καὶ καλὴ διασκέδασι εἰς τὰς Καλύμας καὶ τὸ Σούδιον, προσεχῶς δὲ θὰ τῆς γράψῃ. Μὲ ἕνα γικό φιλάκι.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤῶΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

δοσὸν αἱ λύσεις, ἀδικαιρίτως φυλλάδιον, ἐλήφθησαν ἀπὸ 25—31 Μαΐου.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Τραγοῦδι τῆς Λευτεριάς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κωνσταντινίου Κανάρη

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πλανήτιδος

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κωνσταντινίου Κανάρη

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πλανήτιδος

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πλανήτιδος

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πλανήτιδος

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πλανήτιδος

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πλανήτιδος

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πλανήτιδος

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πλανήτιδος

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πλανήτιδος

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πλανήτιδος

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πλανήτιδος

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πλανήτιδος

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πλανήτιδος

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πλανήτιδος

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πλανήτιδος

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πλανήτιδος

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πλανήτιδος

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πλανήτιδος

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πλανήτιδος

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πλανήτιδος

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πλανήτιδος

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πλανήτιδος

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πλανήτιδος

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πλανήτιδος

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πλανήτιδος

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πλανήτιδος

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πλανήτιδος

Η ΗΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἐπιμελητοῦ τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστόν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Ἐσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ	ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ: 1879	Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ.
Ἔτησις	Ἔτησις	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΤΗΣ	Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
Ἐξάμηνος	Ἐξάμηνος	ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25
Τριμήνος	Τριμήνος	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ	Ὀδὸς Εὐρυπείδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.		Ἐν Ἀθήναις, 11 Ἰουνίου 1916	Ἔτος 38ον.—Ἀριθ. 28

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Τὰ περὶ χώρα τοῦ Ρίου εἶνε τόσον ὡ- ραῖα ὅσο κι' αὐτὴ ἡ πρωτεύουσα, οἱ δὲ ἀγαθοὶ Βραζιλιανοί, χωρὶς νά- πομακρύνωνται πολὺ ἀπὸ τὴν πόλιν, μποροῦν νάπολαμβάνουν ὅλες τῆς ἄγριες εὐμορφίας τῆς τροπικῆς ἐκεῖνης φύσεως.

Ὀλόγυρα εἰς τὴν μεγάλην πόλιν, βρίσκονται πολλῆς ἀλλης μι- κρῆς καὶ χαριτωμένους, ἔπως ἡ Πετρούπολις, ὅπου διαμένουν οἱ πρέσβεις, ἡ Θηροπούλις καὶ τέλος ἡ παραθαλασσία Νιτερού, ὅπου πολλοὶ πλού- σιοι κτηματῖαι ἢ ἔμποροι, κατοικοῦν σὲ κομψῆς βίλλες, κοντὰ στὴ θάλασσα, περικυ- κλωμένες ἀπὸ θαυμάσια πε- ριδόλια.

Σὲ κάποια ἀπὸ τῆς βίλλες αὐτῆς, ἰταλικῶ ρυθμοῦ, μὲ ταράττα στὴ στέγη, θὰ βροῦ- με τὸν ἄνθρωπον ποῦ ὁ μικρὸς μας φίλος Ἐρρίκος τὸν γυ- ρεῖται τόσους μῆνες.

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποῦ ἐφθασε εἰς τὸ Ρίον, ὁ Εὐτύχιος Ἄγ- κλας, γιὰ νάποφυγῇ τὴν τύρβη καὶ ἴσως τὴν ὀχληρὴν περιέ- ρεια τῆς κοσμοπόλεως, ἀπε- γράσισε νὰ ἐγκατασταθῇ στὰ περὶ χώρα. Ἡ ἰταλικὴ βίλλα τοῦ ἀρσσε, ἦταν ξενονικὴ καὶ, μολοντί πολὺ μεγάλῃ γιὰ ἕνα μόνον ἄνθρωπον, τὴν ἐνοί- κισσε.

Ὁ Ἄγκλας, μὲ τὴν πεῖρα καὶ τὴν ἐξυπνάδα του, κατὰ- λαβε ἀμέσως, ἐτι, εἰς τὴν χώρα ἐκεῖνη, ὅπου καθένας προσπα- θούσε νὰ ρίξῃ στάχτην στὰ μάτια τοῦ ἄλλου, ὁ καλλιτε-

ρος τρόπος γιὰ νὰ ἐκλύσῃ ἕνας ξένος τὴν ὑπόληψιν καὶ τὸν σεβασμό. ἦταν νὰ πιάσῃ μεγάλο σπῆτι, νὰ ξεδεύῃ ἀφθονα καὶ, διπλα στένομα, του, ἔχῃ ἕνα καλὸ ἐπιστημονικὸν τίτλον.—Γιατρός, δι- κηγόρος, μηχανικός. Χρήματα ὁ Ἄγ- κλας εἶχε πολλὰ. Ὅσο γιὰ τίτλον, ἐνό- μιζε, ἐτι, τρία χρόνια ἰατρικῶν σκου-

δῶν τοῦ ἔδιναν τὸ δικαίωμα νὰ ὀνομα- σθῇ γιατρός.

Ἡ μέθοδος αὐτὴ εἶχε λαμπρὸ ἀπο- τέλεσμα. Σὲ λίγον, ὅλη ἡ γαλλικὴ πα- ροικία τοῦ Ρίου ἤξερε, ἐτι, ἕνας γάλλος ἐπιστήμων, ἕνας γιατρός, εἶχε φθάσῃ εἰς τὴν Βραζιλίαν γιὰ νὰ σπουδάσῃ ἐπιτο- κίως τὰ δηλητήρια τῶν ὄφρων. Μ' αὐτὴ

τὴν πρόφασιν, πραγματικῶς, ὁ κλέπτῃς δικαιολογούσε τὸν ἐκπατρισμό του. Τῆς πρώ- τες ἐβδομάδες μετὰ τὴν ἐγ- καταστάσιν του, ἐπεσκέφθη τῆς ἰατρικῆς κορυφῆς τοῦ τό- που, ποῦ τοῦ ἔκαμαν πολὺ καλὴ ὑποδοχῇ. Κάποιες δω- ρεῖς, ποῦ ἔκαμε κατόπι στὰ φιλιανθρωπικὰ καταστήματα, κάποιες μεγαλοπρεπεῖς δε- ξιώσεις στὴ βίλλα του, τὸν ἐχαρακτήρισαν σὰν ἄνθρωπον τοῦ κόσμου καὶ σὰν φιλιάν-θρωπον. Ἐτσι, σὲ τρεῖς μῆ- νες, ἡ φήμη τοῦ Ἄγκλας ἐ- στερεώθη, ἀφότου μάλιστα ἐγ- κατέστησε στὴ βίλλα του ἕνα εἶδος λαϊκῆς Κλινικῆς, ὅπου, μὲ τὴ βοήθειαν βραζιλιανῶν ἰατρῶν, ἐθεράπευε δωρεάν τοὺς πτωχοὺς, προπάντων τοὺς Γάλλους.

Μόνον ὁ κ. Γραμματεὺς τοῦ Γαλλικοῦ Προξενείου ἀπὸ τὸν πολὺ του ζήλον, εἶχε κα- τορθώσῃ νάγνοῦν τὸν γιατρὸ Ἄγκλας, τὸν πατριώτην του, ποῦ τὸν ἤξευρε στὸ Ρίον τό- σο εἰκόσμος!

Διευθύντρια τοῦ γυναικείου τμήματος στὴν Κλινικὴν τοῦ Ἄγκλας ἦταν ἡ χονδρὴ Πε- τίτα.

Ὁ τρομερὸς κάκοργος τὴν εἶχε προσλάβῃ, γιὰτι, ἦταν ἀ- νεψία ἐνὸς βραζιλιανοῦ Γε- ρουσιαστοῦ καὶ ἡ μόνῃ φοιτή- τρια τῆς ἰατρικῆς εἰς τὴν Βρα-

«Καὶ ὁ γάμος μας λοιπόν; ἤρρωτῆς ἡ Πετίτα.» (Σελ. 222, στ. β')